

Herdenkingsbijeenkomst 4 mei 2022

Speech van Peter Powers, zoon van Airgunner Ron Powers

DRONTEN 2022

Na twee jaar gemist te hebben vanwege de pandemie, is het heerlijk om hier te zijn, bijna een wonder! Temeer omdat Airgunner Ron, mijn vader, weer een paar jaar ouder is geworden. We vierden met hem op zondag 1 mei zijn 97e verjaardag.

Het is een voorrecht om een paar minuten de tijd te hebben om een paar gedachten met u allen te delen nu we de herdenking in Dronten in 2022 vieren. De laatste jaren zijn bijzonder moeilijk geweest. Veel mensen zijn ernstig ziek geweest. Veel mensen hebben dierbaren verloren. In sommige opzichten zal ons leven nooit meer hetzelfde zijn.

Dat gevoel van "het leven zal nooit meer hetzelfde zijn" is de kern van mijn gedachten vandaag. Voor hen die door conflictrijke tijden gaan, zal het leven nooit meer hetzelfde zijn. Wij weten dat door de twee wereldoorlogen van de 20e eeuw en door de herinneringen van degenen die die oorlogen hebben meegemaakt. Nu worden we opnieuw geconfronteerd met een conflict in Europa en onze gedachten moeten vandaag ook uitgaan naar de mensen in Oekraïne en de andere landen in de buurt die de vluchtelingen het meest helpen en die zelf misschien in angst leven dat het conflict zal escaleren.

"Het leven is nooit meer hetzelfde" is ook de ervaring van degenen die deel hebben uitgemaakt van de banden die Dronten heeft met de Airgunners. Ron is er trots op dit jaar hier te zijn, als vertegenwoordiger van degenen die tijdens WO II hebben gediend en die niet bij ons kunnen zijn. We zullen hen gedenken. Ik wil jullie meenemen op een kleine reis met mijn vader. Een reis die op een kleine manier de reis van zoveel Airgunners vertegenwoordigt die u hebt gekend en waar u van bent gaan houden door de jaren heen.

Foto 1 (Ron in training):

Deze foto is van mijn vader toen hij 16 was. Hij is genomen in 1941, aan het begin van zijn opleiding tot boordschutter. Het leven zou nooit meer hetzelfde zijn voor hem, zoals voor de duizenden die door de oorlog werden getroffen. We kunnen niet zeggen dat hij niets veranderd is, want dat is hij wel. Ieder van ons wordt veranderd door de ervaringen van het leven, vooral als we worden geraakt door conflicten of andere trauma's. Zoals zoveel beelden uit die tijd zie ik een jongeman die staat te popelen om het leven te omarmen, die staat te popelen om zijn land te dienen, die staat te popelen om de wereld te redden!

Foto 2 (Ron's Sunderland):

Dit is het vliegtuig waar Ron een groot deel van zijn oorlog in vloog. Een korte Sunderland Mark Five. Deze toestellen vlogen 15 uur en soms langer, boven zee om konvooien te beschermen en nazi U-boten op te sporen en te vernietigen. Ron zou in de voorste of achterste geschutskoepel hebben gezeten. Dit toestel staat nog steeds in het museum op RAF Hendon. We namen pa mee om het een paar jaar geleden te bezoeken. Deze vliegtuigen werden niet vaak neergeschoten, zoals zovelen in het bommenwerperscommando. Maar ze verdwenen vaak gewoon, voor altijd verloren in de gewelddadige zeeën van de Noord-Atlantische Oceaan. Ik herinner me dat vader me vertelde dat sommige bommenwerperjongens vonden dat ze divisie één luchtschutters waren in vergelijking met anderen, zoals mijn vader, die in andere delen van de RAF dienden. Het werd een beetje een grap met geweldige heren als Tom en Bill tijdens de bezoeken aan Dronten. Het was, natuurlijk, het geluk van de loting. Je ging waar je heen gestuurd werd en allen dienden en deden hun plicht. Voor hen allen zou het leven nooit meer hetzelfde zijn.

Foto 3: (Ron met zijn .303)

Deze foto is van Ron met een .303 machinegeweer. Hij had er vier in zijn koepel. Sommige Airgunners vuurden er vier of misschien twee in tandem af in de geschutskoepel waarin ze uur na uur zaten om hun aandeel in de oorlog te leveren. Geen van de bemanningsleden met wie Ron vloog is nog in leven. Hij hield nog vele jaren na het einde van het conflict contact met sommigen van hen en ik schrijf nog steeds aan de zoon van een van die moedige vliegeniers die het toestel bestuurde.

Foto 4: (En zo naar Dronten)

Dit is Ron met de De Groots. Vertegenwoordigers van de vele, vele, vele gastgezinnen die niet alleen Airgunners en hun gezinnen in hun huizen hebben verwelkomd, maar hen een deel van hun familie hebben gemaakt. Vreemden die vrienden werden. U zult de drankjes en het eten opmerken, die symbool staan voor de vrijgevigheid van de gastgezinnen en de stad Dronten. Ze leidden ook tot het soort feestjes tot in de kleine uurtjes, dat gewoonlijk aan veel jongere mensen is voorbehouden! Wie had kunnen denken dat uit die eerste bezoeken zulke diepe vriendschappen zouden groeien? Vriendschappen die meer dan veertig jaar zouden duren. Een herinnering dat de ontmoeting zoveel betekent voor zowel gast als gastgezin. Voor Airgunners of hun gastgezinnen zou hun leven nooit meer hetzelfde zijn.

Foto 5: (Vliegersmonument in Dronten)

In het hart van dit prachtige dorp staat het gedenkteken. Deze foto van mijn moeder en vader bij het gedenkteken werd ongeveer een jaar voor haar dood in 2012 genomen. De bloemenkransen en propellerbladen zijn een herinnering aan degenen die tijdens de oorlog zijn omgekomen, zowel in de vliegtuigen die overvlogen als in de gemeenschappen van Nederland en vele andere landen. Herinneringen aan schrijnende tijden, die voor zovelen veranderden in vreugdevolle tijden waarin nieuwe vriendschappen werden gesloten en bloeiden als de tulpenvelden van de Polder.

Foto 6: (Oud en jong samen)

Een van de mooiste dingen van het bezoek aan Dronten is hoe de jongeren van het dorp bevriend zijn geraakt met al die oude veteranen die hen komen bezoeken. Aanvankelijk in grote aantallen. Zo'n 250 Airgunners kwamen met bussen uit verschillende delen van Groot-Britannië. Deze foto gaat terug tot de jaren 1990. Ik vind het prachtig hoe drie oude RAF Air Gunners worden geflankeerd door twee jonge jongens uit Dronten. Ik herinner me dat ik tijdens mijn eerste bezoek met mijn vader naar de school ging en zag hoe de kinderen vragen stelden en mijn vader stukjes van vliegtuigen lieten zien die ze in de velden rond het dorp hadden gevonden. Een herinnering aan het feit dat het samenbrengen van jong en oud om verhalen te delen onmetelijke voordelen heeft voor alle leeftijden.

Foto 7: (Vaarwel en tot volgend jaar)

Mijn laatste foto staat voor al die keren dat er in de loop der jaren afscheid werd genomen, onvermijdelijk aan het eind van het jaarlijkse bezoek van de Air Gunners aan Dronten. We hebben nu al vele malen afscheid genomen en dit jaar zal vrijwel zeker het laatste afscheid van de laatste Air Gunner zijn. Mijn dank gaat vandaag uit naar ieder huishouden en ieder individu in Dronten dat de band zo sterk en langdurig heeft gemaakt. Namens elke Air Gunner en elke familie wier leven voor altijd is veranderd door uw welkom, uw gastvrijheid en uw vriendelijkheid. Ik dank u.

God zegene de mensen van Dronten en God zegene de Air Gunners!